

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2015, č. j. 62 A 13/2015 - 22,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce dne 23. 1. 2015 podal u Krajského soudu v Brně žalobu proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 8 As 137/2014 – 25, kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2014, č. j. 62 A 60/2014 – 14, jímž krajský soud odmítl žalobu proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 47/2014 - 18, neboť se nejednalo o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ale o žalobu proti rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti, tedy v rámci výkonu soudnictví.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5. 8. 2015, č. j. 62 A 13/2015 – 22, žalobu odmítl s tím, že se opět nejednalo o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ale o žalobu proti rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti, tedy v rámci výkonu soudnictví. Žaloba byla odmítnuta jako návrh nepřipustný, a to podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[3] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2015, č. j. 62 A 13/2015 – 22, brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) u Nejvyššího správního soudu podáním 16. 10. 2015, jež označil jako „Správní žaloba proti usnesení ČR-Krajského soudu v Brně či přesněji Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 13/2015 – 22, ze dne 5. 8. 2015.“ Současně s tím

vznesl námitku podjatosti vůči předsedovi senátu Krajského soudu v Brně JUDr. Davidu Rausovi a soudcům téhož senátu, který napadené rozhodnutí vydal, Mgr. Kateřině Kopečkové a Mgr. Petru Šebkovi. V petitu tohoto podání se stěžovatel domáhal toho, aby „Nejvyšší správní soud zrušil usnesení ČR-Krajského soudu v Brně či přesněji Krajského soudu v Brně ze dne 5. Března 2015, č. j. 62 A 13/2015 – 22, a věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodnutí.“

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval charakterem podání ze dne 16. 10. 2015 a dospěl přitom k závěru, že se jedná o kasační stížnost, nikoli o žalobu. Stěžovatel totiž brojí proti rozhodnutí správního soudu (Krajského soudu v Brně) vydaného v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž tento procesní předpis zakotvuje opravné prostředky, kterými se účastník takového řízení může bránit proti rozhodnutím vydaným krajským soudem. Mezi tyto opravné prostředky v žádném případě nepatří „nová žaloba podle ustanovení § 65 s. ř. s.“ Opravným prostředkem, který stěžovatel může za dané situace využít a který pojmově přichází v souladu s poučením krajského soudu obsaženým v napadeném usnesení v úvahu, je pouze kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na to, že podání se posuzuje podle jeho obsahu, nikoli podle formy. Ačkoli stěžovatel v dané věci uváděl, že podává správní žalobu, obsahově se vymezuje proti usnesení Krajského soudu v Brně a dovolává se kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Formulace petitu rovněž odpovídá návrhu výroku Nejvyššího správního soudu vydanému v řízení o kasační stížnosti dle ustanovení § 110 s. ř. s. Zněním petitu je přitom správní soud vázán – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 – 197. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že podání ze dne 16. 10. 2015 je kasační stížností, nikoli novou správní žalobou.

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost ale nepodal včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[7] Napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 17. 8. 2015. Lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti proto stěžovateli počala běžet následující den a uplynula v pondělí 31. 8. 2015, tj. dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty, jímž bylo pondělí 17. 8. 2015 – shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003 - 34.

[8] Podal-li stěžovatel svou kasační stížnost prostřednictvím emailu podepsaného uznávaným elektronickým podpisem doručeného Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 10. 2015, učinil tak po lhůtě pro podání kasační stížnosti a nemůže se dovolávat ani ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

[9] Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se mj. zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, že jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti začne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty, je den doručení, takže konec lhůty se svým označením musí shodovat s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované doktríně i judikatuře správních soudů.

[10] Nejvyšší správní soud tedy musel kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2015, č. j. 62 A 13/2015 - 22, odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 120 s. ř. s., aniž by se mohl zabývat její důvodností či dalšími návrhy stěžovatele.

IV. Náklady řízení

[11] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu